HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

21 ianuarie 2015 *

„Concurență — Abuz de poziție dominantă — Piața serviciilor aeroportuare — Decizie de respingere a unei plângeri — Articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 — Instrumentarea cauzei de către o autoritate de concurență a unui stat membru — Respingerea plângerii pentru motive legate de prioritate — Decizie a autorității de concurență care deduce concluzii, în dreptul concurenței, dintr-o investigație desfășurată în conformitate cu o legislație națională aplicabilă sectorului în cauză — Obligația de motivare”

În cauza T-355/13,

easyJet Airline Co. Ltd, cu sediul în Luton (Regatul Unit), reprezentată de M. Werner și de R. Marian, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de A. Biolan și de F. Ronkes Agerbeek, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Luchthaven Schiphol NV, cu sediul în Schiphol (Țările de Jos), reprezentată de J. de Pree, de G. Hakopian și de S. Molin, avocați,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2013) 2727 final a Comisiei din 3 mai 2013 de respingere a plângerii formulate de reclamantă împotriva Luchthaven Schiphol, cu privire la un pretins comportament anticoncurențial pe piața serviciilor aeroportuare (cazul COMP/39.869 – easyjet/Schiphol),

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, și domnii S. Gervasoni (raportor) și L. Madise, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 septembrie 2014,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Situația de fapt

1 Reclamanta, easyJet Airline Co. Ltd, este o companie aeriană din Regatul Unit, care desfășoară o activitate importantă în cadrul Uniunii Europene, în special cu plecare de pe și cu sosire pe aeroportul Schiphol din Amsterdam (Țările de Jos).

2 La 11 septembrie 2008, reclamanta a formulat primele două plângeri la Nederlandse Mededingingsautoriteit (autoritatea de concurență olandeză, denumită în continuare „NMa") împotriva Luchthaven Schiphol NV (denumit în continuare „Schiphol"), operatorul aeroportului Schiphol din Amsterdam, cu privire la taxele de securitate și la taxele pentru servicii destinate pasagerilor care urmau să fie aplicate începând de la 1 noiembrie 2008. Prima plângere a fost formulată în temeiul dispozițiilor articolului 8.25f alineatul 1 din Legea privind aviația (Wet Luchtvaart, denumită în continuare „WL"), iar a doua plângere în temeiul dispozițiilor articolului 24 din Legea privind concurența (Mededingingswet, denumită în continuare „MW") și ale articolului 102 TFUE.

3 La 20 noiembrie 2008, reclamanta a formulat o nouă plângere la NMa, cu privire la taxele de securitate și la taxele pentru servicii destinate pasagerilor care urmau să fie aplicate de Schiphol începând de la 1 aprilie 2009, în temeiul dispozițiilor articolului 8.25f alineatul 1 din WL (denumită în continuare „a treia plângere").

4 La 19 decembrie 2008, NMa a respins prima plângere formulată de reclamantă ca fiind tardivă. Aceasta a informat, pe de altă parte, reclamanta că urma să suspende examinarea celei de a doua plângeri în așteptarea rezultatelor aprecierii asupra celei de a treia plângeri.

5 Prin decizia din 14 iulie 2009, NMa a respins a treia plângere pentru motivele că reclamanta nu dovedise că taxele aplicate de Schiphol începând de la 1 aprilie 2009 erau contrare dispozițiilor WL și în special principiilor calculării taxelor în funcție de costuri, nediscriminării și caracterului rezonabil al taxelor. Reclamanta a formulat o acțiune împotriva acestei decizii, care a fost respinsă prin hotărârea pronunțată de Rechtbank Rotterdam (Tribunalul Districtual din Rotterdam) la 25 noiembrie 2010. Ea a introdus ulterior apel împotriva acestei hotărâri la College van Beroep voor het bedrijfsleven (Curtea de Apel a Contenciosului Administrativ în domeniul Economic), renunțând apoi la apelul declarat.

6 Prin decizia din 16 decembrie 2009, NMa a respins a doua plângere. Aceasta a considerat că diferitele plângeri formulate de reclamantă aveau caracteristici comune și că taxele care urmau să intre în vigoare în luna aprilie 2009 nu erau fundamental diferite de cele intrate în vigoare în luna noiembrie 2008. În plus, NMa a considerat că noțiunile de nediscriminare și de caracter rezonabil care figurează la articolul 8.25d alineatele 2 și 3 din WL erau similare celor din dreptul concurenței european (articolul 102 TFUE) și național (articolul 24 din MW). Ea a amintit de asemenea că, în decizia din 14 iulie 2009, interpretase dispozițiile WL conform jurisprudenței instituțiilor Uniunii referitoare la articolul 102 TFUE. Ea a subliniat, pe de altă parte, că o definire a pieței relevante, pe care ar fi realizat-o în cadrul unei investigații efectuate în temeiul dispozițiilor dreptului concurenței, nu era necesară în speță întrucât a presupus că Schiphol se afla într-o situație de putere economică. NMa a concluzionat de aici că examinarea taxelor puse în aplicare în luna noiembrie 2008 în temeiul articolului 102 TFUE ar conduce la aceleași rezultate precum examinarea celei de a treia plângeri și a respins, în consecință, cea de a doua plângere în conformitate cu politica sa de stabilire a priorităților. Reclamanta nu a introdus nicio acțiune împotriva acestei decizii.

7 La 14 ianuarie 2011, reclamanta a formulat o plângere la Comisia Europeană în temeiul dispozițiilor articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167). Aceasta a susținut că taxele stabilite de Schiphol erau discriminatorii și excesive și constituiau o încălcare a articolului 102 TFUE. Ea a precizat, pe de altă parte, că a depus mai multe plângeri la NMa, însă, în opinia sa, aceasta din urmă nu a adoptat nicio decizie finală privind temeinicia unei plângeri în materie de concurență.

8 La 18 decembrie 2012, Comisia a informat reclamanta cu privire la intenția sa de a-i respinge plângerea în temeiul dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, pentru motivul că o autoritate de concurență a unui stat membru instrumentase deja cauza. Reclamanta a răspuns Comisiei prin scrisoarea din 31 ianuarie 2013.

9 La 3 mai 2013, Comisia a adoptat Decizia C(2013) 2727 final de respingere a plângerii reclamantei în temeiul dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 (denumită în continuare „decizia atacată”). Pe de altă parte, Comisia a considerat că plângerea putea fi, în orice caz, respinsă și pentru lipsa de interes al Uniunii Europene, din cauza unei probabilități reduse de a se face dovada unei încălcări a articolului 102 TFUE, având în vedere concluziile la care a ajuns NMa.

Procedura și concluziile părților

10 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 4 iulie 2013, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

11 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

12 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

13 Prin înscrisul introdus la 4 octombrie 2013, Schiphol a solicitat să intervină în litigiu în susținerea concluziilor Comisiei, conform articolului 115 din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 10 decembrie 2013, cererea de intervenție în litigiu în susținerea concluziilor Comisiei formulată de Schiphol a fost admisă.

14 Schiphol solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la fond

15 Reclamanta invocă două motive în susținerea acțiunii. În primul rând, ea susține că Comisia a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că plângerea formulată putea fi respinsă în temeiul dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003. În al doilea rând, reclamanta susține că decizia atacată este insuficient motivată.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori de drept și pe o eroare vădită de apreciere în aplicarea articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003

16 Reclamanta susține, pe de o parte, că Comisia a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că NMa a instrumentat plângerea sa în sensul dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, deși plângerea menționată fusese respinsă pentru motive legate de prioritate. Pe de altă parte, aceasta consideră că Comisia a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere întrucât s-a întemeiat pe o decizie a NMa referitoare la o plângere care nu ar fi făcut obiectul unei investigații desfășurate în lumina normelor dreptului concurenței al Uniunii, ci în raport cu dreptul național al navigației aeriene.

17 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Comisia, învestită de articolul 105 alineatul (1) TFUE cu misiunea de a asigura aplicarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE, este răspunzătoare pentru definirea și pentru punerea în aplicare a politicii de concurență a Uniunii și dispune în acest scop de o putere discreționară în soluționarea plângerilor (a se vedea Hotărârea din 16 octombrie 2013, Vivendi/Comisia, T-432/10, EU:T:2013:538, punctul 22 și jurisprudența citată). Curtea a amintit de asemenea că articolul 13 din Regulamentul nr. 1/2003 și considerentul (18) al acestuia au transpus larga putere de apreciere pe care o au autoritățile naționale reunite în cadrul rețelei autorităților de concurență în scopul asigurării unei atribuiri optimale a cauzelor în cadrul acestei rețele (Hotărârea din 14 februarie 2012, Toshiba Corporation și alții, C-17/10, Rep., EU:C:2012:72, punctul 90). Ținând seama de rolul atribuit Comisiei de TFUE în definirea și în punerea în aplicare a politicii de concurență, Comisia dispune, *a fortiori*, și de o largă marjă de apreciere atunci când aplică articolul 13 din Regulamentul nr. 1/2003.

18 În jurisprudența referitoare la aprecierea interesului Uniunii s-a amintit însă că puterea discreționară a Comisiei nu este nelimitată. Comisia trebuie astfel să ia în considerare toate elementele de drept și de fapt relevante pentru a decide modul de soluționare a unei plângeri. Mai concret, aceasta este obligată să examineze cu atenție totalitatea elementelor de fapt și de drept care sunt aduse la cunoștința sa de autorul plângerii (a se vedea Hotărârea din 17 mai 2001, IECC/Comisia, C-450/98 P, Rec., EU:C:2001:276, punctul 57 și jurisprudența citată).

19 În această privință, reiese dintr-o jurisprudență constantă că, atunci când instituțiile dispun de o largă putere de apreciere, respectarea garanțiilor conferite de ordinea juridică a Uniunii în procedurile administrative dobândește o importanță cu atât mai mare și că printre aceste garanții figurează printre altele obligația instituției competente de a examina atent și imparțial toate elementele relevante ale cauzei (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2008, HEG și Graphite India/Consiliul, T-462/04, Rep., EU:T:2008:586, punctul 68 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, controlul instanței Uniunii asupra exercitării de către Comisie a puterii discreționare care îi este recunoscută în soluționarea plângerilor nu trebuie să conducă la substituirea aprecierii Comisiei cu propria apreciere, ci urmărește să verifice că decizia în litigiu nu se bazează pe fapte inexacte din punct de vedere material și că nu este afectată de vreo eroare de drept și nici de vreo eroare vădită de apreciere sau de un abuz de putere (a se vedea Hotărârea din 15 decembrie 2010, CEAHR/Comisia, T-427/08, Rep., EU:T:2010:517, punctul 65 și jurisprudența citată).

20 În ceea ce privește controlul jurisdicțional exercitat asupra unei decizii a Comisiei întemeiate pe articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, acesta are ca obiect verificarea aspectului că decizia în litigiu nu se bazează pe fapte inexacte din punct de vedere material și că Comisia nu a săvârșit o eroare de drept, o eroare vădită de apreciere sau un abuz de putere atunci când a considerat că o autoritate de concurență a unui stat membru a instrumentat deja o plângere. Trebuie, în schimb, amintit că controlul deciziilor autorităților de concurență ale statelor membre aparține doar instanțelor naționale care îndeplinesc o funcție esențială în aplicarea normelor de concurență ale Uniunii.

Cu privire la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de drept

21 Reclamanta susține că noțiunea de instrumentare a cauzei de către o autoritate de concurență a unui stat membru în sensul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, care oferă Comisiei posibilitatea de a respinge o plângere, trebuie interpretată în lumina dispozițiilor articolului 5 din regulamentul menționat, care privește diferitele tipuri de decizii ce pot fi adoptate de autoritatea menționată. În consecință, o cauză nu ar putea fi considerată ca fiind instrumentată de autoritatea respectivă decât dacă aceasta din urmă a decis la finele unei investigații preliminare, cel puțin, că nu era necesar să intervină. În schimb, nu se poate considera că aceeași autoritate a instrumentat cauza în sensul dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din acest regulament atunci când s-a limitat să respingă cauza pentru motive legate de prioritate. Această interpretare ar fi confirmată de dispozițiile punctului 20 din Comunicarea Comisiei privind cooperarea în cadrul rețelei autorităților de concurență (JO 2004, C 101, p. 43, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 111, denumită în continuare „Comunicarea privind cooperarea în cadrul rețelei autorităților de concurență”).

22 Comisia și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

23 Potrivit articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, „[a]tunci când o autoritate de concurență a unui stat membru sau Comisia primește o plângere împotriva unui acord, a unei decizii a unei asociații sau a unei practici de care s-a ocupat deja o altă autoritate de concurență, ea poate să o respingă”.

24 În temeiul unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții a dreptului Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său, precum și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (a se vedea Hotărârea din 7 iunie 2005, VEMW și alții, C-17/03, Rec., EU:C:2005:362, punctul 41 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 26 octombrie 2010, Germania/Comisia, T-236/07, Rep., EU:T:2010:451, punctul 44 și jurisprudența citată).

25 În lumina acestor principii este necesar să se examineze dacă expresia „plângere […] de care s-a ocupat deja o altă autoritate de concurență”, care figurează la articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, trebuie interpretată în sensul că permite Comisiei să respingă o plângere atunci când autoritatea de concurență a unui stat membru a respins în prealabil aceeași plângere pentru motive legate de prioritate.

26 În primul rând, rezultă că răspunsul la întrebarea dacă Comisia poate respinge o plângere care a fost în prealabil respinsă de o autoritate de concurență a unui stat membru pentru motive legate de prioritate poate fi dedus dintr-o interpretare literală a articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, având în vedere sensul clar al expresiei „plângere […] de care s-a ocupat deja o altă autoritate de concurență”. Trebuie subliniat, în această privință, că expresia menționată are un conținut larg în sensul că este de natură să includă toate cazurile de plângeri care au fost investigate de o altă autoritate de concurență, indiferent de rezultat. Legiuitorul a ales astfel să nu limiteze domeniul de aplicare al acestui articol doar la cazurile de plângeri care au făcut deja obiectul unei decizii a unei alte autorități de concurență.

27 În al doilea rând, interpretarea reținută la punctul 26 de mai sus pare a fi de asemenea conformă cu economia generală a Regulamentului nr. 1/2003. Astfel, articolul 13 alineatul (2) din regulamentul menționat trebuie interpretat în lumina dispozițiilor alineatului (1) al acestui articol, care prevede că Comisia poate să respingă o plângere atunci când o altă autoritate de concurență a unui stat membru instrumentează respectiva cauză. Rezultă, așadar, că ceea ce este important nu este rezultatul examinării plângerii de către autoritatea de concurență menționată, ci faptul că plângerea a fost examinată de aceasta din urmă.

28 Interpretarea reținută la punctul 26 de mai sus este confirmată și de considerentul (18) al Regulamentului nr. 1/2003, care face referire la articolul 13 din acesta (Hotărârea Toshiba Corporation și alții, punctul 17 de mai sus, EU:C:2012:72, punctul 90) și în care se precizează că „această dispoziție nu trebuie să împiedice Comisia să respingă o plângere pentru lipsă de interes pentru Comunitate, din moment ce jurisprudența Curții de Justiție a stabilit că poate să facă acest lucru, chiar dacă nicio altă autoritate de concurență nu și-a manifestat intenția de a se ocupa de cauză”. Astfel, întrucât Comisia poate decide să respingă o plângere pentru lipsă de interes pentru Comunitate, chiar dacă plângerea nu a fost instrumentată de o autoritate de concurență a unui stat membru, aceasta poate, *a fortiori*, să respingă o plângere examinată de autoritatea menționată, care a făcut însă obiectul unei decizii de respingere de către aceasta din urmă pentru motive legate de prioritate.

29 Comunicarea privind cooperarea în cadrul rețelei autorităților de concurență care are ca obiectiv punerea în aplicare a dispozițiilor Regulamentului nr. 1/2003 și care este invocată de reclamantă susține de asemenea interpretarea reținută la punctul 26 de mai sus. Astfel, la punctul 20 din comunicarea menționată se precizează că, „[l]a articolul 13 din [regulamentul menționat], expresia «instrumentează o cauză» nu înseamnă doar faptul că o altă autoritate a fost sesizată cu plângerea, ci înseamnă că cealaltă autoritate investighează sau a investigat cauza pe cont propriu”. În schimb, acest punct nu oferă niciun indiciu cu privire la rezultatul la care a ajuns autoritatea de concurență a unui stat membru. Punctul 22 din această comunicare prevede, la rândul său, în mod explicit, ipoteza în care o plângere a fost examinată de o autoritate de concurență, care a fost însă respinsă pentru alte motive decât examinarea fondului cauzei, citând exemplul cazului în care autoritatea nu a reușit să strângă probele necesare pentru a dovedi încălcarea și indicând că este necesar să se dea dovadă de flexibilitate, permițând unei alte autorități să efectueze o investigație pe cont propriu și să instrumenteze cauza. Curtea a recunoscut de altfel larga putere de apreciere pe care o au autoritățile de concurență în scopul asigurării unei atribuiri optimale a cauzelor, precizând, în ceea ce privește articolul 13 alineatul (1) din regulamentul menționat, că fiecare autoritate are posibilitatea, iar nu obligația, de a respinge o plângere cu care este sesizată, atunci când o altă autoritate instrumentează deja aceeași cauză (Hotărârea Toshiba Corporation, punctul 17 de mai sus, EU:C:2012:72, punctul 90).

30 În ceea ce privește argumentele invocate de reclamantă întemeiate pe articolul 5 din Regulamentul nr. 1/2003, acestea nu permit repunerea în discuție a interpretării reținute la punctul 26 de mai sus.

31 Reclamanta susține că articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 trebuie interpretat în lumina dispozițiilor articolului 5 din regulamentul menționat, referitor la competența autorităților de concurență ale statelor membre de a aplica articolele 101 TFUE și 102 TFUE în cazuri individuale. În opinia sa, Comisiei i se interzice să respingă o plângere atunci când aceeași plângere nu a făcut obiectul unei decizii a unei autorități de concurență dintr-un stat membru prevăzute de articolul 5 din acest regulament. Ea consideră în prezenta cauză că decizia adoptată de NMa la 16 decembrie 2009 nu constituie o decizie adoptată în temeiul acestui din urmă articol, întrucât „reprezintă mai puțin decât maximul permis unei autorități naționale de concurență care este de a constata că nu există motive pentru a interveni”, dat fiind că NMa nu a verificat dacă erau îndeplinite condițiile de interdicție.

32 Dispozițiile articolului 5 din Regulamentul nr. 1/2003, care figurează în capitolul II, consacrat competențelor, definesc deciziile care pot fi adoptate de autoritățile de concurență ale statelor membre atunci când aplică articolele 101 TFUE și 102 TFUE în cazuri individuale. Articolul 5 primul

paragraf din regulamentul menționat prevede astfel că aceste autorități, atunci când se pronunță asupra fondului, acționând din oficiu sau ca urmare a unei plângeri, pot lua următoarele decizii, și anume să solicite încetarea unei încălcări, să dispună măsuri provizorii, să accepte angajamente și să impună amenzi, penalități cu titlu cominatoriu sau orice alte sancțiuni prevăzute de dreptul lor național. Potrivit articolului 5 al doilea paragraf din acest regulament, „atunci când, pe baza informațiilor de care dispun, condițiile de interdicție nu sunt îndeplinite, [autoritățile de concurență naționale] pot decide de asemenea că nu există motive pentru a interveni”. Ca răspuns la întrebarea dacă autoritățile naționale de concurență puteau să adopte o decizie prin care să se constate lipsa unei încălcări a articolelor 101 TFUE sau 102 TFUE, Curtea a precizat că articolul 5 din același regulament trebuia interpretat în sensul că definește în mod limitativ deciziile care pot fi adoptate de aceste autorități (Hotărârea din 3 mai 2011, Tele2 Polska, C-375/09, Rep., EU:C:2011:270, punctele 19-30).

33 Articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, care figurează în capitolul IV, consacrat cooperării, prevede însă numai că plângerea trebuie să fi fost instrumentată de o altă autoritate de concurență, iar nu ca aceasta să fi făcut în mod necesar obiectul unei decizii (a se vedea punctul 26 de mai sus). Prin urmare, după cum a arătat Comisia în decizia atacată, această dispoziție nu impune în mod obligatoriu adoptarea unei decizii de către autoritatea de concurență a unui stat membru care a respins deja plângerea. În consecință, presupunând chiar că respingerea unei plângeri de către o autoritate de concurență a unui stat membru pentru motive legate de prioritate nu constituie o decizie în sensul articolului 5, Comisia ar putea aplica, într-o astfel de situație, dispozițiile articolului 13 alineatul (2).

34 Cu titlu subsidiar, în orice caz, decizia adoptată de NMa la 16 decembrie 2009 poate fi considerată o decizie întemeiată pe articolul 5 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1/2003. După cum susține Comisia, această dispoziție acoperă astfel toate cazurile în care autoritatea de concurență a unui stat membru consideră că informațiile de care dispune nu îi permit să concluzioneze că sunt îndeplinite condițiile de interdicție, fără a fi necesar ca aceasta să dispună luarea unor măsuri prealabile de investigație. Or, în prezenta cauză, atunci când a considerat, în decizia din 16 decembrie 2009, că o examinare a taxelor aplicate începând cu luna aprilie 2009 în lumina articolului 102 TFUE ar conduce la aceleași rezultate precum examinarea celei de a treia plângeri și atunci când a respins, în consecință, a doua plângere în conformitate cu politica sa de stabilire a priorităților, NMa a apreciat în mod necesar că nu erau îndeplinite condițiile de interdicție. În plus, a considera că o decizie de respingere a unei plângeri de către o autoritate de concurență a unui stat membru pentru motive legate de prioritate constituie o decizie adoptată în temeiul dispozițiilor articolului 5 al doilea paragraf din regulamentul menționat este conform cu Hotărârea Tele2 Polska, punctul 32 de mai sus (EU:C:2011:270), în care Curtea a apreciat că acest articol enumeră în mod limitativ tipul de decizii care pot fi adoptate de o autoritate națională. O interpretare diferită ar avea ca efect privarea autorităților de concurență ale statelor membre de posibilitatea de a adopta decizii de respingere a unor plângeri pentru motive legate de prioritate, deși autoritățile naționale de concurență fac uz de acestea, adoptând decizii de închidere mai mult sau mai puțin formale. În consecință, interpretarea reținută la punctul 26 de mai sus este conformă cu dispozițiile articolului 5 din acest regulament, întrucât Comisia poate respinge o plângere pentru motivul că aceasta a făcut deja obiectul unei decizii de respingere de către o autoritate de concurență a unui stat membru pentru motive legate de prioritate.

35 În sfârșit, interpretarea reținută la punctul 26 de mai sus este conformă cu mecanismul prevăzut la articolul 13 alineatul (2), care prevede de asemenea că o autoritate de concurență a unui stat membru poate respinge o plângere în cazul în care aceasta a fost deja instrumentată de Comisie. Având în vedere că jurisprudența a recunoscut în mod constant în privința Comisiei competența de a adopta decizii de respingere a unei plângeri pentru motive legate de prioritate (a se vedea de exemplu Hotărârea Vivendi/Comisia, punctul 17 de mai sus, punctele 22-25 și jurisprudența citată), autoritatea de concurență a unui stat membru poate de asemenea să respingă o plângere care a făcut obiectul unei respingeri prealabile de către Comisie pentru un astfel de motiv.

36 În al treilea rând, interpretarea reținută la punctul 26 de mai sus pare a fi compatibilă cu unul dintre obiectivele principale ale Regulamentului nr. 1/2003, și anume punerea în aplicare a unui sistem descentralizat eficient de aplicare a normelor de concurență ale Uniunii. Astfel, din considerentul (6) al regulamentului menționat reiese că, „pentru a asigura aplicarea eficientă a normelor comunitare de concurență, autoritățile de concurență din statele membre ar trebui să fie implicate în mai mare măsură”. Considerentul (15) al acestui regulament precizează, pe de altă parte, că „Comisia și autoritățile de concurență ale statelor membre formează împreună o rețea de autorități publice care aplică normele comunitare de concurență în strânsă cooperare”. Același regulament a pus astfel capăt regimului centralizat anterior și a instituit, în conformitate cu principiul subsidiarității, o asociere mai amplă a autorităților de concurență ale statelor membre, abilitându-le, în acest scop, să pună în aplicare dreptul Uniunii în materia concurenței (Hotărârea din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-339/04, Rec, EU:T:2007:80, punctul 79). „Pentru a asigura o alocare optimă a cauzelor în cadrul rețelei”, în considerentul (18) al regulamentului în cauză se menționează că „ar trebui să se prevadă o dispoziție generală care să permită autorității de concurență să suspende sau să închidă o cauză pe motiv că o altă autoritate se ocupă sau s-a ocupat deja de aceasta, obiectivul fiind ca fiecare cauză să fie tratată de o singură autoritate”.

37 În schimb, interpretarea propusă de reclamantă, care ar avea ca efect obligarea Comisiei să efectueze în mod sistematic examinarea unei plângeri de fiecare dată când o autoritate de concurență a unui stat membru a instrumentat o plângere, dar nu a adoptat una dintre deciziile prevăzute de dispozițiile articolului 5 din Regulamentul nr. 1/2003 sau a adoptat o decizie de respingere pentru motive legate de prioritate, nu ar fi compatibilă cu obiectivul urmărit de articolul 13 alineatul (2) din regulamentul menționat, care era instituirea, în vederea asigurării eficacității, a unei alocări optime a resurselor în cadrul rețelei europene de concurență.

38 În plus, după cum a subliniat intervenienta, interpretarea propusă de reclamantă este contrară lucrărilor pregătitoare ale Regulamentului nr. 1/2003. Expunerea de motive a Propunerii COM(2000) 582 a Comisiei de Regulament final al Consiliului privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat indică astfel că articolul 13 avea ca obiectiv eliminarea riscului de dublare a activității și a incitării la formularea de plângeri multiple.

39 În sfârșit, după cum subliniază Comisia, interpretarea propusă de reclamantă ar contraveni dispozițiilor articolului 6 din Regulamentul nr. 1/2003 în temeiul cărora instanțele naționale sunt competente să aplice articolele 101 TFUE și 102 TFUE. Obligarea Comisiei la examinarea în mod sistematic a plângerilor respinse pentru motive legate de prioritate de către autoritățile de concurență ale statelor membre ar însemna astfel să se transfere Comisiei competența de control al deciziilor autorităților menționate care revine numai instanțelor naționale. Este adevărat că regulamentul menționat a instituit un mecanism de cooperare între Comisie și aceste autorități (Hotărârea Tele2 Polska, punctul 32 de mai sus, EU:C:2011:270, punctul 26), însă acesta nu a prevăzut un mecanism de substituire a instanțelor naționale care îndeplinesc o funcție esențială în aplicarea normelor de concurență ale Uniunii cu Comisia [a se vedea considerentul (7) al Propunerii COM(2000) 582 a Comisiei de Regulament al Consiliului privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat].

40 Atât din textul și din economia Regulamentului nr. 1/2003, cât și din obiectivul urmărit de acesta rezultă, așadar, că, pentru a respinge o plângere, Comisia poate să se întemeieze în mod corect pe un motiv bazat pe faptul că o autoritate de concurență a unui stat membru a respins anterior această plângere pentru motive legate de prioritate. Prin urmare, împrejurarea că în prezentul litigiu NMa nu a închis plângerea cu care a fost sesizată prin adoptarea unei decizii în sensul articolului 5 din regulamentul menționat și că s-a întemeiat pe motive legate de prioritate, chiar presupunând că s-ar confirma, nu împiedică Comisia să constate, în temeiul articolului 13 alineatul (2) din acest regulament, că plângerea respectivă a fost instrumentată de o autoritate de concurență a unui stat membru și să o respingă pentru acest motiv.

Cu privire la al doilea aspect al primului motiv, întemeiat pe o eroare de drept și pe o eroare vădită de apreciere

41 Reclamanta susține că Comisia a săvârșit o eroare de drept și o eroare vădită de apreciere întrucât s-a întemeiat pe o decizie a NMa referitoare la o plângere care nu a făcut obiectul unei investigații desfășurate în lumina normelor dreptului Uniunii în materia concurenței, ci în raport cu dreptul național al navigației aeriene.

42 Comisia și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

43 Este adevărat că articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, la fel ca totalitatea dispozițiilor regulamentului menționat, privește situațiile în care sunt puse în aplicare articolele 101 TFUE și 102 TFUE. În special, articolul 3 alineatul (1) din acest regulament prevede că, atunci când autoritățile de concurență ale statelor membre aplică legislația națională de concurență oricărui abuz săvârșit de o întreprindere care are o poziție dominantă pe piață, ce poate afecta comerțul dintre statele membre, acestea au de asemenea obligația să aplice articolul 102 TFUE. .

44 Comisia poate, în consecință, să respingă o plângere în temeiul dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 doar atunci când aceasta a făcut obiectul unei examinări efectuate din perspectiva normelor dreptului concurenței al Uniunii.

45 Cu toate acestea, nicio dispoziție a acestui regulament nu interzice unei autorități de concurență a unui stat membru să se întemeieze, în cadrul investigațiilor pe care le inițiază pentru a aprecia respectarea normelor de concurență ale Uniunii, pe concluzii la care a ajuns în cadrul investigațiilor efectuate în conformitate cu o altă legislație națională. Punctul 21 din Comunicarea privind cooperarea în cadrul rețelei autorităților de concurență se limitează de altfel să precizeze că „articolul 13 [din Regulamentul nr. 1/2003] poate fi invocat atunci când acordul sau practica se referă la aceeași (aceleași) încălcare (încălcări) pe aceleași piețe geografice și ale produselor”.

46 Din considerațiile care precedă rezultă că, pentru a respinge o plângere potrivit dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia poate să se întemeieze în mod corect pe motivul bazat pe respingerea anterioară de către o autoritate de concurență a unui stat membru a acestei plângeri ca urmare a unei examinări întemeiate pe concluziile la care a ajuns aceasta în cadrul unei investigații efectuate în conformitate cu alte dispoziții ale dreptului național, cu condiția ca examinarea respectivă să se fi desfășurat în lumina normelor dreptului Uniunii în materia concurenței.

47 În prezenta cauză, din decizia atacată reiese că Comisia a considerat că NMa a instrumentat plângerea reclamantei în temeiul dispozițiilor articolului 102 TFUE. Aceasta a subliniat că NMa a precizat printre altele măsura în care concluziile investigației efectuate în lumina dreptului navigației aeriene erau relevante pentru examinarea sa întemeiată pe dreptul concurenței, descriind similitudinile existente între cele două reglementări, comparând echivalența serviciilor în cauză și apreciind dezavantajul concurențial cauzat de politica de stabilire a prețurilor aplicată de Schiphol. Comisia a considerat că NMa examinase astfel aspectul dacă taxele erau proporționale cu costurile, comparase aceste taxe cu cele aplicate de alte aeroporturi internaționale și le apreciase în lumina calității serviciului primit de reclamantă. În sfârșit, aceasta a considerat că nu era competentă să se pronunțe cu privire la argumentele și concluziile formulate de NMa, nici cu privire la metodologia utilizată de aceasta din urmă.

48 Pe de altă parte, din decizia adoptată de NMa la 16 decembrie 2009 reiese că plângerea reclamantei a fost examinată în raport cu dispozițiile articolului 24 din MW și ale articolului 102 TFUE. În această decizie, NMa a considerat în special, după cum a subliniat Comisia în decizia atacată, că aprecierea noțiunilor de nediscriminare și de caracter rezonabil care figurează la articolul 8.25 d alineatele 2 și 3 din WL era similară celei efectuate în dreptul concurenței al Uniunii. NMa a amintit de asemenea că, în decizia sa din 14 iulie 2009, a interpretat dispozițiile WL conform jurisprudenței instanțelor Uniunii

referitoare la articolul 102 TFUE. Ea a arătat în plus că definirea pieței relevante, care urma să fie efectuată în cadrul unei investigații desfășurate în temeiul dispozițiilor dreptului concurenței, nu era necesară în prezenta cauză, întrucât a presupus că Schiphol se afla într-o situație de putere economică.

49 Din considerațiile care precedă rezultă că Comisia nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a respins plângerea reclamantei în temeiul dispozițiilor articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 întrucât a considerat că autoritatea de concurență a unui stat membru instrumentase această plângere în temeiul dispozițiilor articolului 102 TFUE.

50 Deși admite că dispozițiile în cauză din WL se referă, în parte, la concepte derivate din dreptul concurenței al Uniunii, reclamanta prezintă cinci argumente prin care urmărește să dovedească că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că NMa a instrumentat plângerea sa în temeiul dispozițiilor articolului 102 TFUE.

51 Din cuprinsul punctului 20 de mai sus rezultă că, pentru a răspunde la argumentele reclamantei, Tribunalul trebuie să se limiteze la verificarea aspectului dacă, prin respingerea plângerii în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia nu a săvârșit vreo eroare de drept sau vreo eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că NMa instrumentase deja plângerea reclamantei în lumina dreptul concurenței al Uniunii. Revine Comisiei, în acest cadru, sarcina să verifice dacă NMa nu a respins plângerea reclamantei fără să fi procedat în prealabil la examinarea sa în lumina normelor de concurență ale dreptului Uniunii. Controlul exercitat de Tribunal nu trebuie totuși să conducă la realizarea unei aprecieri asupra temeiniciei deciziei adoptate de NMa sau asupra procedurii ori metodologiei utilizate de aceasta, apreciere care nu a fost efectuată de altfel nici de Comisia însăși și care ține de competența instanțelor naționale.

52 În primul rând, reclamanta subliniază că NMa nu a definit piața relevantă, element care, în opinia sa, este indispensabil pentru orice examinare a respectării articolului 102 TFUE, și că, prin urmare, Comisia nu putea să considere că plângerea fusese instrumentată de NMa în temeiul acestei dispoziții. Un asemenea argument trebuie respins însă ca inoperant, având în vedere întinderea și scopul controlului exercitat de Tribunal amintite la punctul 51 de mai sus. Astfel, acest argument privește metodologia și temeinicia analizei reținute de NMa pentru a instrumenta plângerea reclamantei.

53 Cu titlu suplimentar, trebuie constatat că NMa nu era obligată să definească piața relevantă în prezenta cauză.

54 Este adevărat că, potrivit jurisprudenței, delimitarea pieței relevante prezintă o importanță esențială pentru a stabili dacă o întreprindere se află într-o situație de poziție dominantă, întrucât posibilitățile de exercitare a concurenței pot fi evaluate numai în funcție de caracteristicile produselor sau ale serviciilor în cauză, în temeiul cărora aceste produse sau servicii ar fi în mod deosebit apte să satisfacă nevoi constante și ar fi greu substituibile cu alte produse sau servicii (Hotărârea din 21 februarie 1973, Europemballage și Continental Can/Comisia, 6/72, Rec., EU:C:1973:22, punctul 32, și Hotărârea din 30 ianuarie 2007, France Télécom/Comisia, T-340/03, Rep., EU:T:2007:22, punctul 78). În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, o poziție dominantă există atunci când întreprinderea în cauză se află într-o situație de putere economică ce îi permite să împiedice menținerea unei concurențe efective pe piața relevantă, dându-i posibilitatea de a avea un comportament în mare măsură independent față de concurenții săi, față de clienții săi și, în sfârșit, față de consumatori (Hotărârea din 14 februarie 1978, United Brands și United Brands Continentaal/Comisia, 27/76, Rec., EU:C:1978:22, punctul 65, Hotărârea din 13 februarie 1979, Hoffmann-La Roche/Comisia, 85/76, Rec., EU:C:1979:36, punctul 38, și Hotărârea France Télécom/Comisia, citată anterior, EU:T:2007:22, punctul 99).

55 Cu toate acestea, în prezenta cauză, din decizia adoptată de NMa la 14 iulie 2009 reiese că s-a prezumat că intervenienta se afla într-o situație de putere economică și că, în consecință, astfel cum a subliniat NMa la punctul 16 din decizia sa din 16 decembrie 2009, întrucât intervenienta se afla într-o

poziție dominantă, nu era necesar să se definească piața relevantă. Așadar, decizia Comisiei nu era, în orice caz, afectată de o eroare vădită prin faptul că aceasta a considerat că plângerea reclamantei fusese instrumentată cu respectarea normelor de examinare prevăzute de dreptul concurenței al Uniunii.

56 În al doilea rând, reclamanta susține că examinarea efectuată în lumina articolului 102 TFUE ar fi condus NMa la o concluzie diferită, în ceea ce privește comportamentul abuziv al intervenientei în materie de prețuri discriminatorii.

57 Trebuie amintit mai întâi că nu este de competența Tribunalului să controleze legalitatea deciziei adoptate de NMa (a se vedea punctul 51 de mai sus). Revine, în schimb, Tribunalului sarcina să verifice dacă Comisia nu a săvârșit o eroare de drept sau o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că NMa instrumentase deja plângerea reclamantei utilizând definiția noțiunii de discriminare conținută la articolul 102 TFUE.

58 În această privință, din decizia atacată reiese că, în analiza care a condus la adoptarea deciziei din 14 iulie 2009, NMa a ținut seama de definiția discriminării conținută la articolul 102 TFUE. Astfel, după cum a subliniat Comisia în decizia atacată, NMa, în decizia adoptată la 14 iulie 2009, a examinat echivalența serviciilor oferite de intervenientă diferitelor companii aeriene și în același timp a apreciat dezavantajul concurențial produs ca urmare a aplicării taxelor (punctele 113-156). Pentru a efectua această examinare, NMa a precizat în mod explicit că a utilizat definiția discriminării conținută la articolul 102 TFUE, astfel cum a fost interpretată de Curte (punctul 33).

59 Reclamanta susține, în al treilea rând, că NMa a precizat într-o altă decizie că, deși noțiunile care figurează în WL pot fi interpretate cu ajutorul dreptului concurenței, aprecierea de ansamblu a unei cauze în lumina WL nu este efectuată în cadrul dreptului concurenței și că nu orice chestiune referitoare la o încălcare a normelor de concurență poate fi soluționată în cadrul unei investigații desfășurate în temeiul WL. Acest element, presupunând că s-ar confirma, nu are totuși niciun efect asupra legalității deciziei atacate, întrucât, în prezenta cauză, pe de o parte, Comisia nu era ținută de aprecierile făcute de NMa într-o cauză distinctă și, pe de altă parte, din considerațiile care precedă reiese că Comisia a verificat efectiv faptul că NMa a investigat, în lumina articolului 102 TFUE, plângerea cu care fusese sesizată.

60 Reclamanta susține, în al patrulea rând, că examinarea unei plângeri în cadrul WL este efectuată în mod exclusiv de serviciul de reglementare a aviației, care deține competențe și atribuții distincte de cele ale direcției de concurență și nu ține seama de obiectivele generale ale politicii Uniunii în domeniul concurenței. Acest argument trebuie însă respins, întrucât serviciul de reglementare a aviației era un serviciu al autorității de concurență din Țările de Jos și întrucât decizia adoptată de NMa pe care s-a întemeiat Comisia pentru a respinge plângerea reclamantei a fost adoptată de colegiul său unic. Trebuie amintit astfel că dispozițiile articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, precum cele ale întregului regulament menționat, fac referire la „autoritatea de concurență a unui stat membru”, fără a face nicio distincție între diferitele servicii ale acestei autorități. În consecință, este irelevant să se cunoască alcătuirea echipelor care au investigat plângerea reclamantei întemeiată pe WL, din moment ce NMa a efectuat o examinare a plângerii reclamantei în lumina dreptului concurenței și din considerațiile care precedă rezultă că NMa putea să se întemeieze în mod justificat pe analiza realizată în cadrul plângerii bazate pe WL.

61 În sfârșit, în ultimul rând, trebuie respins argumentul reclamantei potrivit căruia decizia atacată are ca efect sustragerea unei largi categorii de potențiale abuzuri de la controlul exercitat de autoritățile de concurență, cu încălcarea dispozițiilor articolului 102 TFUE. Astfel, din considerațiile de mai sus reiese că decizia atacată nu a avut în mod precis ca efect sustragerea intervenientei de la aplicarea articolului 102 TFUE.

62 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că reclamanta nu a dovedit că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că NMa a instrumentat plângerea sa în temeiul dispozițiilor articolului 102 TFUE.

63 În consecință, Comisia nu a săvârșit o eroare de drept și nici o eroare vădită de apreciere atunci când a considerat că NMa a instrumentat plângerea reclamantei în lumina dreptului concurenței al Uniunii.

64 Primul motiv trebuie, așadar, respins în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

65 Reclamanta consideră că, în măsura în care prin decizia atacată se respinge cu titlu subsidiar plângerea sa pentru lipsa de interes al Uniunii, aceasta este insuficient motivată.

66 Comisia susține că al doilea motiv, care are un caracter în mod necesar subsidiar, trebuie respins, întrucât decizia atacată, completată prin decizia adoptată de NMa la 16 decembrie 2009, expune în mod clar motivele pentru care cauza nu prezintă un interes suficient pentru Uniune.

67 Din decizia atacată reiese că Comisia, care și-a întemeiat decizia pe articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, a precizat, pe de altă parte, că ea consideră, în orice caz, că plângerea ar putea fi respinsă pentru lipsa de interes al Uniunii, din cauza probabilității limitate de a stabili existența unei încălcări, ținând seama de concluzia similară la care a ajuns NMa la finele investigației efectuate.

68 Cu titlu introductiv, trebuie constatat că, întrucât Comisia a respins plângerea reclamantei doar cu titlu subsidiar pentru lipsa de interes al Uniunii, al doilea motiv, chiar dacă ar trebui admis, nu poate conduce la anularea deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 1997, FFSA și alții/Comisia, T-106/95, Rec., EU:T:1997:23, punctul 199).

69 În orice caz, decizia atacată pare a fi suficient motivată. Astfel, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 7 din Regulamentul nr. 1/2003 nu conferă autorului unei plângeri dreptul de a solicita Comisiei o decizie definitivă cu privire la existența sau la inexistența încălcării invocate și nu obligă Comisia să continue procedura indiferent de situație până la stadiul adoptării unei decizii finale (Hotărârea din 18 octombrie 1979, GEMA/Comisia, 125/78, Rec., EU:C:1979:237, punctul 18, și Hotărârea din 17 mai 2001, IECC/Comisia, C-449/98 P, Rec., EU:C:2001:275, punctul 35). În schimb, Comisia este obligată să examineze cu atenție totalitatea elementelor de fapt și de drept care sunt aduse la cunoștința sa de autorii plângerilor (Hotărârea din 11 octombrie 1983, Schmidt/Comisia, 210/81, Rec., EU:C:1983:277, punctul 19, și Hotărârea din 17 noiembrie 1987, British American Tobacco și Reynolds Industries/Comisia, 142/84 și 156/84, Rec., EU:C:1987:490, punctul 20). Autorul plângerii are dreptul ca rezultatul acesteia să fie fixat într-o decizie a Comisiei, susceptibilă să facă obiectul unei căi de atac jurisdicționale (Hotărârea din 18 martie 1997, Guérin automobiles/Comisia, C-282/95 P, Rec., EU:C:1997:159, punctul 36, și Hotărârea IECC/Comisia, citată anterior, punctul 35).

70 În această privință, Comisia este ținută de o obligație de motivare atunci când refuză să continue examinarea unei plângeri. Întrucât motivarea trebuie să fie suficient de precisă și de detaliată pentru a permite Tribunalului să exercite un control efectiv al exercitării de către Comisie a puterii sale discreționare de a stabili priorități, această instituție este obligată să expună elementele de fapt de care depinde justificarea deciziei și considerațiile juridice care au determinat-o să o adopte (Ordonanța din 31 martie 2011, EMC Development/Comisia, C-367/10 P, EU:C:2011:203, punctul 75).

71 În prezenta cauză, din decizia atacată reiese că în opinia Comisiei probabilitatea de a stabili existența unei încălcări a articolului 102 TFUE era limitată, ținând seama de concluziile la care a ajuns NMa. Or, trebuie amintit că, în temeiul articolelor 4 și 5 din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia și autoritățile de concurență ale statelor membre dispun de competențe paralele pentru aplicarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE și că economia regulamentului menționat se întemeiază pe o strânsă cooperare între acestea. Prin urmare, în cadrul aprecierii sale, Comisia poate să țină seama și de măsurile întreprinse de autoritățile naționale respective (Hotărârea Vivendi/Comisia, punctul 17 de mai sus, EU:T:2013:538, punctul 26).

72 Din aceste observații rezultă că Comisia și-a îndeplinit obligația de motivare, prezentând, în mod clar și neechivoc, elementele de fapt și considerațiile juridice care au determinat-o să constate că probabilitatea de a stabili existența unei încălcări a articolului 102 TFUE nu era decât foarte limitată. Dat fiind că aceste precizări permit Tribunalului să efectueze un control efectiv al exercitării de către Comisie a puterii sale discreționare în decizia atacată, este necesar să se concluzioneze că decizia atacată este suficient de motivată în această privință.

73 Al doilea motiv poate fi așadar respins ca nefondat și, prin urmare, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

74 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de Schiphol, conform concluziilor acestora din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă easyJet Airline Co. Ltd la plata cheltuielilor de judecată.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 21 ianuarie 2015.

Semnături